Un Girona-Barça diferent del que havíem somiat

L'estadi s'omple per primer cop amb el nou aforament i el públic es decanta de manera clara per l'equip local

Un Girona-Barça diferent del que havíem somiat

L'excés d'expectatives és un dels camins més habituals cap a la frustració. O, com a mínim, a marxar cap a casa amb la sensació que havies estat esperant massa temps que arribés un dia i, un cop passat, t'adones que tot allò que t'havies imaginat no sempre s'acaba fent realitat. I un Girona-Barça a Primera Divisió amb més de 13.000 persones era un d'aquests dies, o somnis, que un bon nombre de gironins havia gosat deixar volar per la seva imaginació.

En el món de les expectatives, un Girona valent competeix cara o cara contra el Barça de Leo Messi; i, a una setmana del referèndum, Montilivi viu una nit històrica de futbol i reivindicació amb milers gironins deixant clar a Espanya que volen votar. Tot plegat per establir que, a partir d'ara hi haurà un nou derbi catalàamb el Barça. A la terra de les realitats, amb Maffeo perseguint Messi [/esports/futbol/primera-divisio/barcelona/lionel-messi.html] per tot el camp i el Girona oblidant-se del futbol atrevit que havia exhibit contra l'Atlètic en la que ara ja sembla llunyana primera jornada, l'equip de Pablo Machín no va poder disputar la victòria al líder. Els aficionats del Girona ho volien. Ho desitjaven amb totes les seves forces i, de fet, com havia pronosticat divendres Machín, Montilivi no va estar dividit. L'estadi va ser blanc-i-vermell amb el públic xiulant els jugadors del Barça quan van trepitjar la gespa i, des de dues hores abans de començar, animant els dels Girona tot just baixaven de l'autocar. Un suport que es va allargar fins al final, no es pot dir que la gent tirés la tovallola, però el gol en pròpia porta d'Aday en el minut 16 de la primera part va ser una autèntica galleda d'aigua freda. I el 0-2, també amb massa component d'errada local, va acabar de rebaixar molts graus la temperatura de Montilivi. Fora del terreny de joc, la temperatura social i política a Catalunya s'enfila cada dia més. La setmana conduïa, de manera inevitable, cap a un Girona-Barça marcat per la reivindicació nacional. I, d'entrada amb voluntaris de l'ANC repartint domassos del «sí» a l'exterior de l'estadi, que rebia la gent amb una pancarta de «Democràcia», i amb la confirmació de la presència del president Carles Puigdemont a la llotja, la mobilització estava assegurada. Montilivi i Girona tampoc varen dubtar aquí. L'arribada del president de la Generalitat a la llotja amb Els Segadors sonant per megafonia va ser rebuda amb una forta ovació, desplegament d'estelades i domassos del «sí» i crits «d'Independència» i «Votarem». Càntics que es varen tornar a repetir en diferents moments del partit, especialment en el minut 17 de cada part, per molt que a la primera, la reivindicació quedés desdibuixada en arribar just després del gol d'Aday. Van aparèixer pancartes, especialment una de notables dimensions de «Democràcia» al gol nord, però, com el futbol, després de l'esclat inicial amb la rebuda de Machín, la reivindicació, amb el civisme i la contenció marca de la casa a Catalunya, i sobretot a Girona, també va quedar lluny de les expectatives dels que ja pronosticaven veure el partit aturant-se per una invasió de camp al minut 17.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/09/24/girona-barca-diferent-del-que/869257.html?utm_source=rss